

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

7 V. caro Christi in Patribus fuerit peccato obnoxia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Responsio

Respondetur, esto ita sit eo tempore, quo fetus concipitur, nihilominus tamen eo tempore, quo B. Virgo filium concepit, non potuit in suo corpore habere aliquid à parentibus acceptum, quod non esset actu pars eius, quia si aliquid sanguinis in prima conceptione suscepit à matre, non potuit toto illo tempore conservari sub forma sanguinis, quia cum esset potentia caro, & agens propinquum, necesse est, ut tandem fuerit in carnem, vel ossa coersum. Unde confirmari potest hæc ratio, nam vel illa particula substantiæ, ex qua formatum fingitur Christi corpus, erat incorruptibilis, & hoc asserere hæreticū est, aut corruptibilis, & mutabilis in hominis substantiā, & ita non potuit perpetuò immutata conservari, & transfundi. Nisi forte dicatur miraculose fuisse conservatam, quod voluntarium & sine fundamento est, & oportebit præterea aliud miraculū adiungere, quo illa particula substantiæ perpetuo fuerit à patribus in filios transfusa. Non enim transfundi poterat ex vi feminalis generationis naturalis: tum quia non transfundebatur, ut ex ea formaretur proles, neq; ut informaretur anima eius, neq; ut cōcurreret ad generationem eius, sed solum, ut deferretur vsq; ad Christum, tum etiam, quia illa particula solū derivabatur, iuxta hanc sententiam, ad eos filios, ex quibus venturus erat Christus, & non ad alios, etiam si fortasse prius tempore ab eodem parente, per eandem seminalem virtutem, & facultatem generarentur. Sequitur ergo illam transfusionem, & propagationem prout ad Virginē, vel Christum pertinebat, nūquam fuisse naturalem, sed miraculosam, & potius diuinā, quā humanā actione, ac voluntate factum esse, ut illa particula transfunderetur, & per se absurdissimum est. Et præterea ex illo sequitur Christum non fuisse filium David, neq; Abraham, quod est contra Scripturam, sequela patet, quia omnes illi antiqui Patres, re vera non fuerunt iuxta hanc sententiam viri progenitores Christi, sed solum quasi deferentes illam particulam, quæ diuino arbitrio, & motione comitabatur alicuius filij generationem.

Secunda ratio, quam tacitè indicat D. Thomas, est, quia corpus Christi non fuit in parentibus aliter, quā corpus Virginis, quia non fuit in illis, nisi mediante Virgine, sed corpus B. Virginis non fuit in Patribus secundum materiam signatam, quia non fuit in illis aliter quā alij filij sint in suis parentibus. Quod D. Thomas non probat, est autem certissimum, quia Beata Virgo fuit naturali modo concepta per veram seminalem propagationem, alias non fuisset ex vi suæ conceptionis peccato obnoxia; quod Galatinus consequenter admittit: grauer tamen errat, ut supra ostensum est. Aliter tamen respondere posset, & vitare huius rationis vim, negando maiorem, & dicendo, Virginem quidē fuisse conceptam ex communi, & infecta materia, sicut progenitores eius, tamen in illam fuisse transfusam illam particulam, ex qua corpus Christi formandum erat, sicut in omnibus præcedentibus progenitoribus factum fuerat. Sed licet hoc ita sit, non obstat, quia ratio D. Th. procedit cōtra eos, qui asserunt, corpus Virginis ex illa particula fuisse formatum; tamen contra alium modum explicandi illā sententiam sufficienter concludunt, quæ in prima ratione adducta sunt. Et addi præterea potest, quod iuxta illū modum non fuisset formatum Christi corpus ex sanguine Virginis, neque de substantia eius magis, seu proximius, quā de substantia Adæ, vel Abraham. Patet consequentia, quia solum fuisset formatum ex materia illius particulæ, quæ eadem numero fuerat in Adam, Abraham, &c. solique fuisset differentia, quod tempore formationis Christi illa particula inuenta est in corpore Virginis, & non in alijs. Hæc autē omnia sunt absurda, & à doctrinā fidei aliena, & ideo hæc sententia antiquatā

Fr. Suarez tom. 2.

prorsus est, & ab omnibus reiecta. Ad fundamentū verò eius respondet D. Thomas duobus articulis sequentibus. In argumentis verò, quæ in hoc articulo proponit, & in solutionibus eorum, nihil explicandum occurrit.

ARTICVLVS VII.

Utrum caro Christi in Patribus fuerit peccato obnoxia.

Ad septimum sic proceditur. Videtur, quod caro Christi in antiquis Patribus peccato infecta non fuerit. Dicitur enim Sapient. 7. quod in diuinam sapientiam nihil inquinatum incurrat: Christus autem est Dei sapientia, ut dicitur. 1. ad Corinth. 1. Ergo caro eius nunquam peccato inquinata fuit. 2. Præterea Damascenus dicit in tertio libro, quod Christus primitias nostræ naturæ assumpsit. Sed in primo statu carnis humana non erat peccato infecta. Ergo caro Christi non fuit infecta, nec in Adam, nec in alijs Patribus. 3. Præterea, Aug. dicit. 10. super Gen. ad literā, quod natura humana semper habuit cum vulnere vulneris medicinalis: Sed id, quod est infectum, non potest esse vulneris medicinalis, sed magis ipsum indiget medicina. Ergo semper in natura humana fuit aliquid non infectum, ex quo postmodum est corpus Christi formatum.

Contra est, quod corpus Christi non refertur ad Adam, & ad alios Patres, nisi mediante corpore Beate Virginis, de qua carnem assumpsit. Sed corpus Beate Virginis totum fuit in originali peccato conceptum, ut supra dictum est: & ita etiam secundum quod fuit in Patribus fuit peccato obnoxium. Ergo caro Christi, secundum quod fuit in Patribus, fuit peccato obnoxia.

Respondeo dicendum, quod cum dicimus Christum, vel carnem eius fuisse in Adam, & in alijs Patribus, comparamus ipsum, vel carnem eius ad Adam, & ad alios Patres. Manifestum autem est, quod alia fuit conditio Patrum, & alia Christi. Nam Patres fuerunt subiecti peccato, Christus autem fuit omnino à peccato immunis. Dupliciter ergo in hac comparatione errare contingit. Vno modo ut attribuamus Christo, vel carni eius conditionem, quæ fuit in Patribus: puta, si dicamus, quod Christus in Adam peccauit: quia in eo aliquo modo fuit, quod est falsum: quia non eo modo in eo fuit, ut ad Christum peccatū Adæ perueniret: quia non derivatur ab eo secundum concupiscentiæ legem, siue secundum rationem seminalem, ut supra dictum est: Alio modo contingit errare, si attribuamus ei, quod actu fuit in Patribus, conditionem Christi, vel carnis eius, ut scilicet, quia caro Christi, secundum quod in Christo fuit, non fuit peccato obnoxia: ita etiam in Adam, & in alijs Patribus fuerit aliqua pars corporis eius, quæ non fuit peccato obnoxia, ex qua postmodum corpus Christi formaretur: sicut quidam posuerunt. Quod quidem esse non potest. Primo, quia caro Christi non fuit secundum aliquid signatum in Adam, & in alijs Patribus, quod posset distingui à reliqua eius carne, sicut purum ab impuro: sicut iam supra dictum est. Secundo, quia cum caro humana peccato inficiatur ex hoc, quod est per concupiscentiam concepta: sicut tota caro alicuius hominis per concupiscentiam concipitur, ita etiam tota peccato inquinatur. Et ideo dicendum est, quod tota caro antiquorum Patrum fuit peccato obnoxia nec fuit in eis aliquid à peccato immune, de quo postmodum corpus Christi formaretur.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus non assumpsit carnem humani generis subiectam peccato, sed ab omni infectione peccati mundatam. Et ideo in Dei sapientiam nihil inquinatum incurrat.

Ad secundum dicendum, quod Christus dicitur primitias nostræ

174.
3. d. 5. q. 4.
art. 1.

lib. 3. c. 6. §
7. non longe
à princip.
c. 2. à
med.

lib. 10. cap.
20. à med.
com 3.

q. 27. ar. 2.
c. 14. ar.
tit. 3. ad 2.

Art. præc.
ad 1. c. 9.
15 ar. 1. ad
2.

nostra natura assumptis, quantum ad similitudinem conditionis: quia si illi et assumptis carnem peccato non infectam, sicut fuerat caro hominis ante peccatum. Non autem hoc intelligitur secundum continuationem puritatis: ita scilicet. quod illa caro puri hominis conservaretur à peccato immunis, usque ad formationem corporis Christi.

Ad tertium dicendum, quod in humana natura ante Christum erat vulnus, id est, infectio originalis peccati in actu: medicina autem vulnere non erat ibi actu: sed solum secundum virtutem originis: prout ab illis Patribus propaganda erat caro Christi.

COMMENTARIUS.

Hunc articulum proposuit D. Tho. ut illam signatam particulam, de qua in præcedenti articulo dictum est, ostenderet necessariam non esse, ut caro Christi ab omni peccato, ac debito peccati immunis fuerit ex vi suæ originis. Primum ergo supponit Christum omnino fuisse à peccato liberum, & debito, ac origine peccati, quia non peccavit in Adamo, cum in illo non fuerit contentus secundum feminalem rationem, quoniam non erat ex illo formandus, & concipiendus per feminalem originem. Ex quo fit non esse necessarium ad hanc Christi immunitatem, & innocentiam, ut præcesserit in parentibus illa signata particula immunis peccati, quia caro Christi non fuit in parentibus in actu secundum aliquid signatum, sed tantum in potentia materiali proximè, vel remotè. Imo addit D. Tho. non esse possibilem illam particulam, quia tota caro hominis peccato inquinatur, cum tota per concupiscentiam concipiatur, quæ conceptio est proxima radix, & origo talis infectionis. Quæ ratio optime concludit, si particula illa propagari, seu communicari dicitur ex vi feminis conceptionis: si verò hoc negetur, vel fingantur alia inuitata miracula, procedunt rationes superius factæ. Et hæc tenet D. Thom. in corpore articuli.

Ex quibus, si quis attentè consideret, intelligeret, D. Thomam non respondisse directe quæstioni propositæ. Solum enim concludit, totam carnem antiquorum Patrum fuisse peccato obnoxiam, nec fuisse in eis aliquid à peccato immune, de quo postmodum Christi corpus formaretur, unde, licet res satis constet: tamè de modo loquendi dubitari potest, an simpliciter concedi possit, carnem Christi in Patribus fuisse peccato obnoxiam. Caietanum enim hoc loco existimat posse concedi, carnem Christi in Patribus fuisse peccato obnoxiam. Nam licet prius reduplicationem, & quasi limitationem posuisset, dicens, caro Christi in Patribus, ut in Patribus: postea tamen simpliciter illud concedit, imo Magister Sententiarum in 3. d. 3. concedit, carnem Christi prius, quam conciperetur, fuisse peccato obligatam, seu obnoxiam, & videtur favere D. Thom. articulo sequenti, argumento tertio cum solutione. Sed quamvis res constet, in modo loquendi oportet cautionem adhibere. Unde in primis nullo modo dicendum est absolute, carnem Christi fuisse peccato obnoxiam: tum quia neque in se fuit unquam subiecta debito peccati, neque ex parentibus habuit originem, propter quam futura esset peccato obnoxia. Deinde illa propositio, caro Christi in parentibus fuisse peccato obnoxia, non est admittenda. Ratio est, quia caro Christi non continebatur actu in parentibus, ut autem erat in potentia non erat in illis secundum feminalem virtutem, & ideo non poterat ex vitaliū parentum, seu causarum maculari, seu peccato subijci, quia illi parentes solum poterant inficere carnem, quam in feminale virtute continebant, ergo non potest caro Christi dici obnoxia peccato in suis causis, & parentibus, quia hoc nihil aliud significat quam ita contineri in illis, ut ab illis possit infici, seu

maculari per propagationem. Tertio dicere possumus, carnem antiquorum Patrum, quæ in potentia carnem Christi continebat, fuisse peccato subiectam, vel obnoxiam. Hoc patet ex præcedenti articulo. Quia caro Christi non fuit formata ex aliqua signata particula, quæ in eius parentibus fuerit ab infectione peccati omnino immunis: sed tota caro præcedentium Patrum de se legi peccati subiecta fuit, & hoc modo vere dicitur Christus natus ex peccatoribus, ut ex peccatoribus nascentis, omnium peccata deleverit, ut Orig. dixit homil. 28. in Luc. & Hieronym. Math. 1. qui notat, ad indicandam hanc Dei benignitatem, in genealogia saluatoris, potius peccatricum mulierum mentionem fieri, quam sanctarum. Et Caietanum sine dubio nihil aliud intendit, & ideo addit reduplicationem illam, ut in parentibus, & D. Thom. dixit, secundum qualitatem, quam habuit in suis parentibus, quod est dicere, non ipsam, sed carnem suorum parentum fuisse obnoxiam peccato. Et sine dubio melius est ita loqui, ut in corpore huius articuli D. Tho. est locutus. In quo ulterius aduerto, aliud esse loqui de parentibus remotis Christi, aliud de parente proximo, quæ fuit sola mater eius. In illis enim fuit caro non solum obnoxia, sed etiam subiecta peccato: in hac verò subiecta non fuit, potest vero dici fuisse obnoxia, iuxta supra tradita de conceptione Virginis.

ARTICULUS VIII.

Verum Christus in lumbis Abrahe fuerit decimatus.

Ad octavum sic proceditur. Videtur, quod Christus fuerit in lumbis Abrahe decimatus. Dicit enim Apostolus ad Hebræos 7. quod Levi, pronepos Abrahe, decimatus fuit in Abraham, quia eo decimas dante Melchisedech, adhuc Levi erat in lumbis eius. Sed similiter Christus erat in lumbis Abrahe, quando decimas dedit. Ergo ipse etiam Christus fuit decimatus in Abraham.

2. Præterea, Christus est ex semine Abrahe secundum carnem, quam de matre accepit. Sed mater eius fuit decimata in Abraham. Ergo pari ratione Christus.

3. Præterea illud in Abraham decimabatur, quod ratione indigebat, ut Aug. dicit 10. super Gen. ad litteram. Cuius ratione autem indiget omnis caro peccato obnoxia. Cum igitur caro Christi fuerit peccato obnoxia (sicut dictum est) videtur, quod caro Christi in Abraham fuerit decimata.

4. Præterea. Hoc non videtur aliquo modo derogare dignitati Christi: nihil enim prohibet patre alicuius Pontificis decimas dante alicui sacerdoti, filium eius Pontificem maiorem esse simplici sacerdote. Licet ergo dicatur Christus decimatus: Abraham decimas dante Melchisedech, non tamen propter hoc excluditur, quin Christus sit maior, quam Melchisedech.

Sed contra est, quod Aug. dicit 10. super Gen. ad litteram, lib. 10. cap. 20. post medium, 10. 3. quod Christus ibi, scilicet in Abraham, decimatus non est: cuius caro inde non fervorem vulnere, sed materiam medicaminis traxit.

Respondetur dicendum, quod secundum intentionem Apostoli oportet dicere, quod Christus in lumbis Abrahe non fuerit decimatus. Probat enim Apostolus, maius esse sacerdotium, quod est secundum ordinem Melchisedech, sacerdotio Leuitico, per hoc quod Abraham decimas dedit Melchisedech, adhuc Levi existente in lumbis eius, ad quem pertinet legale sacerdotium. Si autem Christus etiam in Abraham decimatus esset, eius sacerdotium non esset secundum ordinem Melchisedech, sed minus sacerdotio Melchisedech. Et ideo dictum est, quod Christus non est decimatus in lumbis Abrahe, si. 118

Caiet.

Magist.

D. Thom.